Lieta Nr.A42845909
143/AA43-0251-12/4

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2012.gada 27.janvārī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja R.Paegle,
tiesneses Z.Kupce un V.Zommere,

piedaloties pieteicējam *A.J.* un Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes pārstāvim *M.B.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *A.J.*, personas kods */personas kods/*, (turpmāk – pieteicējs) pieteikumu par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieces 2009.gada 27.maija lēmuma Nr.1898 atcelšanu, sakarā ar pieteicēja apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 25.oktobra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektors 2009.gada 5.aprīlī sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.050/PB 850632 (turpmāk – protokols) par to, ka 2009.gada 5.aprīlī plkst.16:56 pieteicējs vadīja transportlīdzekli BMW 523, valsts reģistrācijas Nr.*/reģistrācijas numurs/*, Rīgas rajonā, autoceļa Rīga – Veclaicene 27.km, virzienā uz Rīgu ar ātrumu 127 km/h (aprēķinot pieļaujamo radara kļūdu 125 km/h) pie atļautā braukšanas ātruma 90 km/h, tādējādi pārkāpjot Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 115.1.apakšpunktu. Protokolā norādīts, ka ar minētajām darbībām pieteicējs izdarījis Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{8}panta devītajā daļā paredzētu administratīvo pārkāpumu, pieteicējam piemērots naudas sods Ls 40. No protokola izriet, ka pieteicēja vadītā transportlīdzekļa ātrums fiksēts ar ātruma mērīšanas kontrolierīci ISKRA-1 Nr.13235D.

Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieks, izskatījis pieteicēja sūdzību, ar 2009.gada 27.maija lēmumu Nr.1898 (turpmāk – Lēmums) sākotnējo lēmumu atstāja negrozītu.

[2] 2009.gada 29.jūnijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicēja pieteikums par Lēmuma atcelšanu. Pieteikumā norādīti turpmāk minētie iebildumi.

[2.1] Lēmums ir prettiesisks un atceļams, jo tas pēc sava satura ir pretrunā ar tiesību normās noteikto, kā arī pretrunā ar administratīvā procesa principiem.

[2.2] Jaunākais inspektors iedevis pieteicējam parakstīt protokolu, kurā jau bija ietverts lēmums par administratīvā soda piemērošanu. Pieteicēja paskaidrojumi pirms lēmuma pieņemšanas netika uzklausīti, taču, uzklausot pieteicēja paskaidrojumu, varētu tikt konstatēti atbildību mīkstinoši apstākļi. Procesuālās tiesības un pienākumi netika izskaidroti.

[2.3] Izskatot sūdzību, augstākai iestādei bija jāizvērtē policijas darbinieka profesionālā atbilstība.

[3] Ar Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 6.septembra spriedumu pieteikums noraidīts. Spriedums pamatots ar šādiem argumentiem.

[3.1] Tiesa konstatējusi, ka par pierādījumiem šajā lietā var kalpot: protokols, pieteicēja paskaidrojums un policijas darbinieku dienesta ziņojumi.

[3.2] Izvērtējot lietā esošos pierādījumus, tiesa atzinusi, ka ar lietas materiāliem ir pierādīti protokolā norādītie apstākļi ([1]). Tādējādi pieteicējs nav ievērojis CSN 115.1.apakšpunktā noteiktās prasības un izdarījis LAPK 149.^{8}panta devītajā daļā paredzētu administratīvo pārkāpumu. Tiesa secinājusi, ka iestāde ir pareizi kvalificējusi pieteicēja izdarīto administratīvo pārkāpumu un pamatoti piemērojusi LAPK 149.^{8}panta devītās daļas sankcijā paredzēto sodu. Tā kā par minētā pārkāpuma izdarīšanu paredzēts konstants soda apmērs, lietderības apsvērumus šāda soda piemērošanai jau ir izdarījis likumdevējs.

[3.3] Tiesa atzinusi, ka pieteicējam ir bijusi iespēja īstenot procesuālās tiesības. Pieteicējs ir ierakstījis savu paskaidrojumu protokolā, kas savukārt nozīmē to, ka pieteicējam bija zināms par iespēju procesuāli nostiprināt savu viedokli protokolā. Arī turpmākā administratīvā procesa laikā pieteicējs ir aktīvi īstenojis procesuālās tiesības, apstrīdot un pārsūdzot iestādes izdoto administratīvo aktu.

[3.4] Tiesa secinājusi, ka Lēmums ir pamatots ar tā pieņemšanai nepieciešamajiem faktiem, kā arī no tiem izrietošiem objektīviem un racionāliem juridiskiem apsvērumiem. Tiesa nav saskatījusi pamatu Lēmuma atcelšanai.

[4] Par Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 25.oktobra spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību, norādot, ka tiesa nepamatoti piešķīrusi lielāku ticamību varas pārstāvju sniegtajiem paskaidrojumiem.

[6] Paskaidrojumā par apelācijas sūdzību iestāde norādījusi, ka pirmās instances tiesas spriedums ir tiesisks.

[7] Uz tiesas sēdi pieteicējs neieradās. 2012.gada 9.janvārī Administratīvajā apgabaltiesā saņemts pieteicēja iesniegums, kurā norādīts, ka

darba apstākļu dēļ pieteicējam nav iespējams ierasties uz tiesas sēdi. Iesniegumā ietverts lūgums izskatīt lietu pēc būtības bez pieteicēja klātbūtnes.

Iestādes pārstāvis tiesas sēdē apelācijas sūdzību neatzina, atsaucoties uz Lēmumā ietverto pamatojumu, un lūdza pieteikumu noraidīt.

Motīvu daļa

[8] Uzklausījusi iestādes pārstāvja paskaidrojumu un pārbaudījusi lietas materiālus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

[9] Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 25.oktobra spriedumā ietvertais pamatojums (sk. sprieduma [3] punktu) ir pareizs un pietiekams, tādēļ, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu, Administratīvā apgabaltiesa pievienojas pirmās instances tiesas spriedumā konstatētajiem faktiem un motivācijai, tos neatkārtojot.

[10] Attiecībā uz apelācijas sūdzībā ietvertajiem iebildumiem par pirmās instances tiesas spriedumu, Administratīvā apgabaltiesa norāda turpmāk minēto.

[10.1] Pieteicējs uzskata, ka pirmās instances tiesa nepamatoti piešķīrusi lielāku ticamību policijas darbinieku sniegtajiem paskaidrojumiem.

Tas, kuram no pierādījumiem dodama priekšroka salīdzinājumā ar citu pierādījumu, ir pierādījumu novērtēšanas jautājums. Visi lietā esošie pierādījumi novērtējami atbilstoši LAPK 244.pantā un Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmajā daļā noteiktajam, proti, pierādījumi novērtējami pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem. Rezultātā tiesai ir jānonāk pie secinājuma, kuri pierādījumi ir ticami un līdz ar to tiem dodama priekšroka, neatkarīgi no tā, kuras personas apgalvojumu pierādījumi apstiprina.

[10.2] Pirmās instances tiesa ir izvērtējusi lietā esošos pierādījumus to savstarpējā kopsakarībā. Lai apšaubītu policijas darbinieku sniegtos paskaidrojumus par apstākļiem, kas noskaidroti, pildot dienesta pienākumus, lietā jābūt pierādījumiem, kas vismaz netieši norāda uz policijas darbinieku iespējamo ieinteresētību nepamatoti vainot pieteicēju administratīvā pārkāpuma izdarīšanā. No lietā esošajiem pierādījumiem šādi apstākļi nav konstatējami. Tāpat lietā nav atrodams neviens pierādījums tam, ka policijas darbinieki būtu kļūdījušies, fiksējot pieteicēja vadītā transportlīdzekļa ātrumu. Administratīvā apgabaltiesa konstatē, ka pieteicējs nav norādījis uz konkrētiem apstākļiem, kas radītu pamatotas šaubas par iestādes konstatētajiem faktiem. Par tādu apstākli nav uzskatāms pieteicēja arguments, ka augstākai iestādei bija jāizvērtē policijas darbinieku profesionālās spējas, jo lietā nav pierādījumu policijas darbinieku iespējamai neprofesionālai rīcībai. Pieteicējs arī nav norādījis uz tādiem objektīvi

pārbaudāmiem apstākļiem, kuru dēļ rastos pamatotas šaubas par procesuālajos dokumentos nostiprinātajām ziņām. Administratīvā apgabaltiesa konstatē, ka pieteikumā un apelācijas sūdzībā nav norādīti konkrēti iebildumi par pašu pārkāpuma izdarīšanas vai konstatēšanas faktu, bet ir norādīti tikai vispārīgi apgalvojumi, kurus neapstiprina neviens cits lietā esošs pierādījums.

Ņemot vērā minēto, pirmās instances tiesai nebija pamata piešķirt lielāku ticamību pieteicēja izvirzītajiem vispārīgajiem apgalvojumiem salīdzinājumā ar lietā esošiem pierādījumiem.

[10.3] Pieteicējs ir vispārīgi norādījis, ka iestāde un pirmās instances tiesa pārkāpusi tiesību normās noteikto, kā arī nav ievērojusi virkni administratīvā procesa principu. Pieteicējs nav sniedzis konkrētu apstākļu izklāstu, kā, viņaprāt, izpaudušies tiesību normu un administratīvā procesa principu pārkāpumi, savukārt Administratīvā apgabaltiesa no lietas materiāliem pieteicēja norādīto tiesību normu un administratīvā procesa principu pārkāpumus nekonstatē. Administratīvā apgabaltiesa arī nekonstatē tādus procesuālo tiesību normu pārkāpumus, kas varētu ietekmēt Lēmuma tiesiskumu. No lietas materiāliem izriet, ka pieteicējam procesuālās tiesības ir bijušas zināmas un pieteicējs tās ir aktīvi īstenojis, kā to ir pareizi norādījusi pirmās instances tiesa.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307.pantu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.[11]panta otrās daļas 1.punktu, 286.[14]pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

Atstāt negrozītu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieces 2009.gada 27.maija lēmumu Nr.1898 (2009.gada 5.aprīļa administratīvā pārkāpuma protokols un lēmums Nr.050/PB850632) par *A.J.*, personas kods */personas kods/,* saukšanu pie administratīvās atbildības par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[8]panta devītajā daļā paredzēta administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, bet *A.J.* sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja R.Paegle

Tiesneses Z.Kupce

V.Zommere